

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. Z.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-33/ČJ-2017-930310-V238 a ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-34/ČJ-2017-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-33/ČJ-2017-930310-V238, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87248-19/ČJ-2017-000022-ZAM. Tímto rozhodnutím bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Dále se žalobce žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-34/ČJ-2017-930310-V238, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87248-20/ČJ-2017-000022-ZAM, kterým byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč ve lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že se žalovaný nijak nevypořádal s důvody, které soudy vedly ke konečnému zrušení původních rozhodnutí, byl i nadále přesvědčen o evidentní protiprávnosti žalobou napadených rozhodnutí i celého správního řízení. Žalobce zopakoval obsah své první žaloby podané k Městskému soudu v Praze – žalobce je občanem Ukrajiny a jeho mateřským jazykem je ukrajinština, avšak při veškerých úkonech prvostupňového správního orgánu byl přítomen tlumočník z jazyka ruského, čímž došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces dle čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod. Žalobce sice souhlasil s tlumočením, ale předpokládal, že bude tlumočeno do jeho mateřského jazyka, ruskému jazyku rozumí povrchně, drobné nuance a detaily úkonů nemohl být schopen posoudit, což se týká i vzdání se práva na odvolání a celého výsledku, při kterém bylo nezbytné dokonalé pochopení kladených otázek. Jakmile se žalobce mohl poradit s právním zástupcem, kterým mu bylo vše vysvětleno, obratem sdělil správnímu orgánu, v jazyce ukrajinském, že k jeho projevu nelze přihlížet, neboť byl učiněn v hektické situaci pod nátlakem správního orgánu prvního stupně a bez porozumění danému jednání. Žalobce byl proto toho názoru, že k prohlášení o vzdání se práva na odvolání nelze přihlížet. Dále poukázal na to, že správní řízení od jeho zahájení do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trvalo v řádu jednotek hodin, za tak krátkou dobu nebylo možné věc kvalifikovaně posoudit. Zopakovalo, že na vzdání se práva na odvolání nelze nahlížet jako na účinné právní jednání (pokud by byl daný úkon posuzován jako písemný, nebyly by splněny požadavky dané ust. § 37 odst. 2 správního řádu). Argumentaci žalovaného, že žalobce nebyl pod nátlakem, jelikož do protokolu uvedl, že se chce vrátit domů, považoval žalobce za zcela irrelevantní; totožně by v dané situaci odpověděla jakákoli osoba. Pokud by byl žalobce poučen o svých právech a povinnostech v mateřském jazyce a pokud by žalobci nebyly kladeny nepřípustné otázky, mohl se po ukončení vyslání zahraničním zaměstnavatelem vrátit do své vlasti bez protiprávního rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že ani v jiných ohledech neshledal předpoklady pro přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, toto tvrzení navíc nebylo nijak odůvodněno. Žalobce byl přesvědčen, že celé řízení o správním vyhoštění bylo vedeno zcela v rozporu s českými, ale i evropskými právními předpisy, jeho jednání nepředstavovalo porušení žádného z těchto právních řádů, což bylo doloženo i prohlášením Evropské komise, řízení bylo zatíženo velkým množstvím procesních nedostatků. Žalobce namítal, že nebylo použito ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice č. 96/71/ES“). Žalobce byl zaměstnancem polské společnosti OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, v České republice se nacházel legálně, byl sem pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest Trade, s. r. o., a to na základě smlouvy o poskytování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s evropským právem potvrdila i Evropská komise. I přes opakované předkládání důkazů k prokázání skutečnosti, že mělo být aplikováno ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a odkazování na ustálenou judikaturu, nebylo toto dle žalobce správním orgánem akceptováno. Žalobce vyjádřil důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy, žalovaný měl minimálně zahájit přezkumné řízení dle ust. § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící vážné újmě i odložit vykonatelnost rozhodnutí.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 4 A 63/2017-58 ponechal na žalovaném, zda o odvolání meritorně rozhodne nebo vyvrátí pochybnosti ohledně řádnosti vůle žalobce vzdát se práva na odvolání a vypořádá se s důkazními návrhy žalobce, žalovaný se rozhodl, že odvolání žalobce řádně projedná. Žalovaný neshledal správní řízení vedené správním orgánem prvního stupně ani protokol o výsledku ze dne 11. 3. 2017 nezákonnými. Z protokolu o výsledku dle názoru žalovaného nevyplývá, že by žalobce neporozuměl položeným otázkám, žalobce souhlasil s tlumočením do ruského jazyka, proti usnesení o ustanovení tlumočnicka odvolání nepodal. V otázce vyslání žalobce na území České republiky polským zaměstnavatelem žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se jí podrobně zabýval. Žalovaný neshledal důvodným postup spočívající v zahájení přezkumného řízení a v odložení vykonatelnosti rozhodnutí.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem a žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 9. 3. 2017 od 9:45 do 12:15 hod. byla provedena policejní akce „ROHLÍK 2017“ se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo provozují dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Kontrola byla provedena v provozovně Rohlík společnosti VELKÁ PECKA s. r. o., při výkonu práce baliče zboží byl kontrolován žalobce, který předložil cestovní pas Ukrajiny, v němž měl vylepeno polské vízum typu D č. 009306228 s platností od 23. 12. 2016 do 8. 6. 2017 s délkou pobytu na 180 dnů, bylo vydáno 19. 12. 2016. Doklad o povolení k zaměstnání na území České republiky nepředložil. Dne 11. 3. 2017 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Při výsledku před správním orgánem prvního stupně žalobce souhlasil s provedením výsledku v českém jazyce za přítomnosti tlumočnicka z důvodu, že nerozumí česky slovem ani písmem (dle usnesení č. j. KRPA-87248-13/ČJ-2017-000022 byl žalobci ustanoven tlumočnick z jazyka ruského do jazyka českého a naopak k provádění tlumočnických úkonů v tomto řízení), a nevyužil práva na právního zástupce, cítil se zdráv. Žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 5. 3. 2017 autobusem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

z Polska z města L., kde byl od 10. 1. 2017, pracoval tam jako třídič potravin. Když přijel do Polska, podepsal nějaké dokumenty, jež mu předložil muž, kterému říkali Ž. Následně byla žalobci nabídnuta možnost lépe placené práce v České republice, proto podepsal nové doklady, které přivezl s sebou, měly by být u společnosti Rohlík, v České republice byl na pracovní cestě. Na Ukrajině ve V. si žalobce vyřídil vízum, aby mohl odjet pracovat do Polska, tam pracoval asi dva měsíce, šest až sedm hodin denně, peníze dostal na konci ledna a dvakrát v měsíci únoru. V České republice pracoval dohromady čtyři dny, neměl pravidelnou pracovní dobu, tak tři, čtyři hodiny denně. Po příjezdu do České republiky pro něj přijelo na ubytovnu auto, které ho odvezlo do firmy Rohlík, kde byl muž, který hovořil nejspíš česky, žalobce mu nerozuměl. V Polsku mu bylo řečeno, že bude týden v České republice a týden v Polsku, peníze mu měly být vyplaceny až v Polsku. Přespával na nějaké ubytovně, adresu si nepamatoval, jezdilo pro něj auto. Žalobce je ženatý a má dospělého syna, žijí na Ukrajině, na Ukrajině vlastní byt, kde žije se svou rodinou, práci tam nemá. V České republice je žalobce poprvé, o pobyt ani o vízum nežádal. Na dotazy žalobce odpověděl, že v Polsku pracoval dva měsíce ve městě L., také tam třídil potraviny, v České republice pracoval od 4. 3. 2017, docházku kontroloval muž, který mu ukazoval, co má dělat, zapisoval si jméno žalobce z jeho cestovního pasu. Peníze měl dostat až po návratu do Polska, v bance účet zřízen nemá. V Polsku byl u lékaře, ale neví, jestli mezi doklady, které mu vystavil, je i potravinářský průkaz. Žalobce nevlastní povolení pro výkon pracovní činnosti na území České republiky, nebyl zde na žádném úřadě, má pouze dokumenty z Polska, které ho měly opravňovat i k práci v České republice. Některé peníze měl našetřené z domova, poslední peníze dostal v únoru v Polsku – zálohu ve výši 100 zlotých a 300 zlotých. Práci v České republice žalobci zprostředkovala společnost, u které pracoval v Polsku, přijímal ho pan Ž., možná to byl Bulhar, o práci se žalobce dozvěděl přes agenturu. Na Ukrajině si vyřídil vízum, pracovní dokumenty podepisoval až v Polsku. V České republice nikdy předtím nebyl. Pracovní oblečení měl žalobce své, pracovní rukavice a reflexní vestu dostal ve firmě. Za práci nedostal zapláceno, nepamatoval si, pro jakou společnost pracoval, neznal adresu ubytovny, kde v České republice pobýval. Jinde na území České republiky nepracoval. Nevěděl, že bez pracovního povolení nemůže na území České republiky vykonávat pracovní činnost, ale nyní už si je vědom svého protiprávního jednání souvisejícího s neoprávněným výkonem pracovní činnosti v České republice a možných důsledků z něj vyplývajících. Žalobce má zdravotní pojištění. V České republice nemá žádné vazby, nevlastní zde žádný majetek. Nemůže doložit vstup a pobyt na území České republiky, nepáchal zde žádnou trestnou činnost, jeho zdravotní stav je dobrý, nebere žádné léky. Na Ukrajině žije jeho manželka a syn, má se tam kam vrátit a má peníze na vycestování, nic mu nebrání v návratu do domovského státu. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 11. 3. 2017 ev. č. ZS34191 je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce dne 11. 3. 2017 podepsal prohlášení, že se seznámil se spisovým materiálem, nežádá žádného doplnění ani o seznámení s podklady, ze kterých ministerstvo vycházelo při vypracování závazného stanoviska. Následně správní orgán prvního stupně přistoupil k vydání rozhodnutí ve věci. Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87248-19/ČJ-2017-000022-ZAM bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku s tím, že dle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbyde oprávnění k pobytu na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

republiky, dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba k vycestování stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Poté žalobce podepsal prohlášení, že se vzdává práva na odvolání, což uvedl i azbukou na poslední stranu rozhodnutí. Současně byla rozhodnutím č. j. KRPA-87248-20/ČJ-2017-000022-ZAM žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč se splatností do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Prohlášení o vzdání se práva na odvolání se vztahovalo i na toto rozhodnutí.

6. Dne 15. 3. 2017 podal žalobce proti oběma výše specifikovaným rozhodnutím odvolání, ve kterých v první řadě namítal, že se svého práva na odvolání vzdal pod nátlakem. Žalovaný argumentaci žalobce nepřisvědčil a obě odvolání jako nepřijatelná zamítl, a to rozhodnutími ze dne 31. 5. 2017 č. j. CPR-10037-3/ČJ-2017-930310-C232 a č. j. CPR-10037-4/ČJ-2017-930310-C232. Proti těmto rozhodnutím žalobce podal žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 8. 2017 č. j. 4 A 63/2017-34 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017 č. j. CPR-10037-3/ČJ-2017-930310-C232 zamítl. Žalobce podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 12. 2018 č. j. 6 Azs 310/2017-28 rozhodl tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2017 č. j. 4 A 63/2017-34 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení s tím, že nebylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, že vzdání se práva na odvolání bylo účinné, soud měl jednotlivé namítané skutečnosti posoudit v souvislostech konkrétních událostí a odůvodnit, proč je považuje za liché. Rozsudkem ze dne 14. 2. 2019 č. j. 4 As 63/2017-58 Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017 č. j. CPR-10037-3/ČJ-930310-C232 a č. j. CPR-10037-4/ČJ-930310-C323 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný buď meritorně rozhodne o podaných odvoláních, nebo vyvrátí pochybnosti o řádnosti vůle žalobce vzdát se práva na odvolání, žalovaný se též vypořádá s důkazními návrhy na výslech svědků, které žalobce uplatnil v odvoláních.
7. Žalovaný z podaného odvolání zjistil, že se žalobce odvolával i do obsahu závazného stanoviska vydaného v této věci (závazné stanovisko ze dne 11. 3. 2017 ev. Č. ZS34191), požádal proto o jeho potvrzení nebo změnu dle ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Ministr vnitra dne 29. 4. 2019 uvedené závazné stanovisko potvrdil a konstatoval, že vycestování žalobce je možné (závazné stanovisko ze dne 29. 4. 2019 č. j. MV-51805-2/OAM-2019). Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-33/ČJ-2017-930310-V238 bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87248-19/ČJ-2017-000022-ZAM potvrzeno. Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-34/ČJ-2017-930310-V238 bylo odvolání žalobce zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87348-20/ČJ-2017-930310-V238.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

10. Podle ust. § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. V poznámce pod čarou odkazuje toto ustanovení na zákon o zaměstnanosti.
11. Podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.
12. Podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a 97.
13. Podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.
14. Podle ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
15. Pokud jde o námitky žalobce vztahující se k účinnosti vzdání se práva na odvolání, Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalovaný o odvolání žalobce podaném dne 15. 3. 2017 meritorně rozhodl, odvolání nebylo zamítnuto jako nepřipustné podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, a to v souladu se závazným právním názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 14. 2. 2019 č. j. 4 A 63/2017-58, podle kterého měl žalovaný buď o podaných odvoláních meritorně rozhodnout, nebo vyvrátit pochybnosti ohledně vůle žalobce vzdát se svého práva na odvolání. Žalovaný dospěl k závěru, že jsou dány pochybnosti o tom, že vzdání se práva na odvolání bylo projevem svobodné vůle žalobce, a přistoupil k řádnému projednání věci. Námitky žalobce, že jeho prohlášení o vzdání se práva na odvolání mělo být posouzeno jako neúčinné, jsou bezpředmětné, neboť k tomuto závěru dospěl i žalovaný, který nezamítl podaná odvolání jako nepřipustná dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, ale posoudil je a rozhodl o nich.
16. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán měl zahájit přezkumné řízení podle ust. § 94 a násl. správního řádu. Městský soud v Praze k této námitce uvádí, že vzhledem k tomu, že byla věc řádně projednána v odvolacím řízení, nebyl důvod zahajovat přezkumné řízení. Pokud jde o námitku, že správní orgán měl odložit vykonatelnost rozhodnutí, Městský soud v Praze poukazuje na to, že podle ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a dodává, že na rozhodnutí správního orgánu se pohlíží jako na zákonné a správné, dokud není soudem rozhodnuto o opaku. Správnímu orgánu tak nelze vytýkat, že vykonatelnost rozhodnutí neodložil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

17. Městský soud v Praze neshledal důvodnými ani námitky týkající se ustanovení tlumočníka z ruského jazyka, ačkoli žalobce je ukrajinské státní příslušnosti. Usnesením ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87248-13/ČJ-2017-000022 byl ustanoven pan Ing. D. M. tlumočnickem z jazyka ruského do jazyka českého a naopak k provádění tlumočnických úkonů v předmětném řízení. Teprve po ustanovení tlumočníka bylo zahájeno správní řízení, a to oznámením ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87248-14/ČJ-2017-000022-ZAM, které obsahuje i poučení o právech účastníka řízení a v jehož závěru je uvedeno: *„Oznámení a poučení jsem rozuměl, tlumočníka žádám, neboť česky nerozumím slovem i písmem.“* Oznámení je podepsáno jak žalobcem, tak ustanoveným tlumočnickem. Z protokolu o výsledku účastníka řízení č. j. KRPA-87248-15/ČJ-2017-000022-ZAM nelze mít za to, že by žalobce pokládaným otázkám nerozuměl, na pokládané otázky reagoval přiléhavě. Žalobce byl i přímo dotazován, zda rozuměl všem kladeným otázkám a sdělil, že ano. I protokol včetně poučení je podepsán jak žalobcem, tak tlumočnickem. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu (záznam č. j. KRPA-87248-18/ČJ-2017-000022-ZAM). Rovněž z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že jejich obsah byl žalobci tlumočen ustanoveným tlumočnickem, který tuto skutečnost stvrdil svým podpisem a razítkem. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nevzněl žádnou námitku, že nesouhlasí s ustanovením daného tlumočníka či že by překladu tlumočníka nerozuměl. Městský soud v Praze poukazuje na to, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu se připouští ustanovení tlumočníka i z jiného než z mateřského jazyka (např. rozsudek ze dne 23. 3. 2005, čj. 4 Azs 307/2004-63), a dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č. j. 2 Azs 340/2017-79, ve kterém k obdobné námitce Nejvyšší správní soud uvedl: *„Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že tlumočení za užití ruského jazyka nerozuměl, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s obsahem správního spisu, a to zejména s protokolem o výsledku stěžovatele ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87389-10/ČJ-2017-000022-ZAM, v jeho závěru je stěžovatel tázán: „Rozuměl jste všem kladeným otázkám?“, načež odpověděl „Ano.“ Dále je v uvedeném protokolu konstatováno: „Žádných dalších změn ani doplnění nežádám, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuje dne 10. 03. 2017 v 13:20 hodin.“ Toto stěžovatel stvrdil svým podpisem. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by stěžovatel skutečně nerozuměl tlumočení za použití ruského jazyka, musela by být jeho odpověď na výše uvedenou otázku negativní, resp. alespoň přibližně ve tvaru: „Položené otázky nerozumím.“ Lze se proto přiklonit k názoru městského soudu, že stěžovatel namítal neporozumění ruskému jazyku při tlumočení nedůvodně.“* I v nyní posuzované věci žalobce podepsal protokol o výsledku účastníka řízení s tím, že nepožaduje jeho doplnění ani změn a že je obsah protokolu správný, na dotaz, zda rozuměl všem položeným otázkám, odpověděl kladně. Městský soud v Praze tak dospěl k závěru, že pokud by žalobce skutečně nerozuměl tlumočení z ruského jazyka a do něj, jistě by to namítal. Ustanovením daného tlumočníka nebyl žalobce zkrácen na právech, která mu jako účastníku řízení náleží.
18. Městský soud v Praze dodává, že nemá za to, že by některá z otázek položených při výsledku žalobce byla nepřipustná – otázky správního orgánu směřovaly mimo jiné ke zjištění, zda si byl žalobce vědom skutečnosti, že pracovní činnost na území České republiky lze vykonávat pouze s příslušným pracovním povolením, a zda si byl vědom důsledků plynoucích z neoprávněného výkonu pracovní činnosti na území České republiky, tedy zda je mu zřejmé, proč s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

19. Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku týkající se délky správního řízení v prvním stupni. Městský soud v Praze má za to, že věc byla řádně projednána, žalobce byl poučen o svých právech a bylo mu umožněno jich využívat. Skutečnost, že věc byla v prvním stupni projednána velice rychle, v řádu hodin, nemůže sama o sobě způsobovat nezákonnost vedeného řízení.
20. Žalobce dále namítal, že správní orgán odmítl aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017. Podle uvedeného ustanovení se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
21. Výkladem ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se v minulosti opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud – Městský soud v Praze odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31, ve kterém se uvádí: „Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 – 13 (dostupný tak jako ostatní zde uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), „[p]racovní vízum vydané jiným členským státem Evropské unie neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území České republiky. Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, jen je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty, nebo povolení k zaměstnání a platného povolení k pobytu na území České republiky dle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Výjimky z tohoto pravidla jsou pak stanoveny v § 98 a § 98a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.“ (...) Ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat jednak v souladu s účelem a systematikou zákona o zaměstnanosti, jednak v souladu s právem Evropské unie, neboť se jedná o implementaci zásady volného pohybu služeb dle čl. 56 an. SFEU (na kterou bylo ostatně zákonodárcem výslovně odkázáno v poznámce pod čarou k tomuto ustanovení). Podle čl. 56 SFEU „[p]odle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb“. Podle čl. 57 SFEU „[z]a služby se podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplatu, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob“. Svobodu volného pohybu služeb lze podle čl. 52 v souvislosti s čl. 62 SFEU omezit z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví. (...) V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307/09 až C-309/09, *Vicoplus*, Soudní dvůr za použití směrnice č. 96/71/ES definoval kritéria umožňující určit, zda poskytovaná služba představuje poskytování pracovníků jako pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice č. 96/71/ES či zda se jedná o dočasné vyslání pracovníků do jiného členského státu za účelem provedení prací v rámci poskytování služeb jejich zaměstnavatelem ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES [Soudní dvůr se blíže nevěnoval poskytování pracovníků v rámci skupiny podniků dle čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice č. 96/71/ES, které není relevantní ani pro nyní posuzovanou věc]. Dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (rozsudek *Vicoplus*, bod 51). V citovaném rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že s ohledem na zvláštní povahu služby spočívající v poskytování pracovní síly, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí strana, pro kterou jsou služby určeny, jsou členské státy oprávněny podřídít takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (rozsudek *Vicoplus*, body 28, 29 a 41). (...) Z uvedeného je patrné, že český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematicku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“

22. Ve správním spise se nachází pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o., ze které je patrné (je psána v polském jazyce), že byla uzavřena dne 14. 2. 2017, smlouva byla účinná od uvedeného dne, téhož dne byl uzavřen dodatek ke smlouvě, ve kterém bylo změněno místo výkonu práce z adresy Ž. W. na adresy v České republice – P., M., P. Součástí spisu je také dokument Informace o nástupu zaměstnání – vyslání k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy, ve které je uvedeno, že žalobce byl vyslán do České republiky k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy od 14. 2. 2017 do 14. 5. 2017 jako manipulační dělník. Práce měly být v České republice vykonávány u společností Vidininvest Trade s. r. o., s místem výkonu práce na adresách P. a P. Ve spisu se nachází i smlouva o poskytování příhraničních služeb uzavřená mezi společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o. (dodavatel) a společností Vidininvest s. r. o. (odběratel), podle které se dodavatel zavazuje pro odběratele provádět dokončovací stavební práce, balící a úklidové práce na území České republiky, plnění smlouvy je dodavatel oprávněn zajistit prostřednictvím svých zaměstnanců, kteří budou vysláni na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Dále je obsahem spisu objednávka VELKÁ PECKA, kterou si odběratel u dodavatele v souladu se smlouvou o poskytování příhraničních služeb objednal balící práce od 1. 2. 2017 do 31. 12. 2017 s místem plnění P.; a rámcová smlouva o dílo uzavřená společností Velká Pecka s. r. o. (objednatel) a společností Vidininvest s. r. o. (zhotovitel), podle které se zhotovitel zavazuje provádět dílo (zajištění včasného vyskladnění zboží, kompletace nákupu pro zákazníky, příjem palet zboží, zajištění úklidových prací apod.) na základě objednávek objednatele potvrzených zhotovitelem na místech (P.), v časech a lhůtách uvedených v objednávkách. Dané strany spolu uzavřely též podnájemní smlouvu týkající se objektu na adrese P.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

23. Žalovaný se námitkami žalobce vztahujícími se k aplikaci ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti podrobně zabýval a dostatečně odůvodnil, proč dané ustanovení nepoužil, vypořádal se též s důkazními návrhy žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl: „*Ze spisového materiálu také vyplývá, že pravou podstatou výkonu práce účastníka řízení na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby (z obsahu smlouvy o poskytování příhraničních služeb vyplývá, že polská společnost bude provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky) jeho údajného polského zaměstnavatele příjemci služby na území České republiky. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit pod ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. Naopak spadá pod ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., takže účastník řízení mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Účastník řízení vykonával pracovní činnosti ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet /nikoliv svým jménem a na svůj účet, na základě pokynů, pod kontrolou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.02.2014 č. j. 6 Ads 46/2013-35). (...) Skutečnosti daného případu vypovídají o tom, že účastník řízení prokazatelně hledal pracovní uplatnění v České republice (přístup k pracovnímu trhu České republiky) prostřednictvím polské firmy, která s ním uzavřela formálně právní vztah pro výkon práce (dne 14.02.2017) a obratem (dne 14.02.2017) jej měla vyslat na území České republiky, a to s místem výkonu práce P., M., P. Tímto způsobem došlo k obcházení právních předpisů České republiky, pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla a tím narušena regulace pracovního trhu České republiky. V žádném případě se proto za daných okolností účastník řízení nemůže dovolávat principu volného pohybu pracovních sil a služeb.*“
24. Městský soud v Praze se se závěry žalovaného zcela ztotožňuje. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce uzavřel pracovní smlouvu se společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o. za účelem zaměstnávání na území České republiky, žalobce v Polsku pracovní činnost na základě dané pracovní smlouvy nevykonával (smlouva byla ještě v den svého uzavření doplněna dodatkem, kterým bylo změněno místo výkonu práce na tři adresy v České republice), je zřejmé, že do České republiky přicestoval za účelem nalezení uplatnění na českém pracovním trhu. Závěr žalovaného, že pro výkon takového zaměstnání na území České republiky musel mít žalobce příslušné pracovní povolení, odpovídá českým i evropským právním předpisům a judikatuře. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 7 Azs 549/2018-14, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem a uvedl: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření pracovně právního vztahu stěžovatelky, k jeho změnám (změna místa výkonu práce ve stejný den, kdy byla uzavřena pracovní smlouva), jakož i vzhledem k předcházejícím smluvním ujednáním mezi zaměstnavatelem stěžovatelky a společností Vidininvest Trade s. r. o. a mezi touto společností a společností Velká Pecka s. r. o., jasně vyplývá, že již v okamžiku přijetí stěžovatelky do pracovního poměru byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u posledně jmenované společnosti. Stěžovatelka netvrdila, že by v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonávala pro svého zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost, pouze byla opakovaně dopravována do Prahy k výkonu práce u společnosti Velká Pecka s. r. o. Tento způsob výkonu závislé práce městský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatelka nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplynulo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala, a proto je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou zdejšího soudu závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatelky na území České republiky.“ Toto posouzení je plně aplikovatelné i v nyní řešeném případě, jehož skutkové okolnosti jsou podobné.

25. Lze shrnout, že žalobce nebyl na základě polského víza oprávněn vykonávat práci v České republice. Žalobce byl povinen mít pro výkon práce pracovní povolení dle zákona o zaměstnanosti, kterýmž však nedisponoval a naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.
26. Žalobce se dále podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-34/ČJ-2017-930310-V238, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 3. 2017 č. j. KRPA-87248-20/ČJ-2017-000022-ZAM ve věci povinnosti uhradit náklady řízení. Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobce ve vztahu k tomuto rozhodnutí neuvedl žádné žalobní body, odkázal jen na důvody, které ho vedly k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019 č. j. CPR-10037-33/ČJ-2017-930310-V238.
27. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.
28. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. paušální částka náhrady nákladů řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.
29. Soud nejprve považuje za vhodné konstatovat, že předmětné rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení o správním vyhoštění žalobce, pouze z administrativních důvodů na straně žalovaného nebyl výrok o nákladech řízení součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, ale o nákladech řízení bylo vydáno samostatné rozhodnutí. Rozhodnutí o nákladech řízení však obsahuje výrok závislý na rozhodnutí o správním vyhoštění, a to i přesto, že byl obsažen v samostatném rozhodnutí. Výrok rozhodnutí o nákladech řízení, který je jako jediný výrok obsažen v samostatném rozhodnutí správního orgánu, tak má tzv. akcesorickou povahu k výroku o správním vyhoštění. Lze tak na tomto místě shrnout, že rozhodnutí o nákladech řízení je integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění, a to bez ohledu na to, zda jsou oba výroky obsaženy v jednom rozhodnutí či zda je každý obsažen v samostatném rozhodnutí, výrok o nákladech řízení tak sleduje osud výroku o správním vyhoštění.
30. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o nákladech řízení je integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. Obstojí-li tedy v soudním přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, soudu přezkoumávající rozhodnutí o nákladech řízení tak nezbyvá než přezkoumat rozhodnutí o nákladech řízení pouze z toho hlediska, zda byl dodržen řádný proces při vydávání tohoto rozhodnutí, a zda byla žalobci uložena paušální částka náhrady nákladů řízení v zákonné výši. Jiná situace by nastala, kdyby soud zrušil rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě by pak soudu přezkoumávající rozhodnutí o nákladech řízení, nezbyvalo nic jiného, než z důvodu výše uvedené akcesority, žalobou napadené rozhodnutí o nákladech řízení zrušit.

31. O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná a to z toho důvodu, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo, jak výše uvedeno, shledáno v souladu se zákonem, soud tak pouze přezkoumal, zda byly naplněny podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení stanovené v ust. § 79 odst. 5 správního řádu, resp. zda je uložena paušální částka náhrady nákladů řízení v souladu s vyhl. č. 520/2005 Sb.
32. V daném případě je nepochybné, že žalobce svým protiprávním jednáním, spočívajícím ve výkonu zaměstnání bez povolení, vyvolal předmětné řízení o správním vyhoštění. Správní orgány tak byly povinny rozhodnout o náhradě nákladů, které v tomto řízení vznikly a byly tak oprávněny žalobci uložit povinnost náhrady nákladů řízení.
33. Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány v případě uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení paušální částkou postupovaly v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu a s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., a uložily tak žalobci po právu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.
34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalobě proti oběma napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.